Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

6 Ağustos 2010
Sayı: 146

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Milliyetçi kışkırtmanın **acı sonuçları**

Son dönemde çatışmaların artmasıyla gelen cenazeler, milliyetçi kesimlerin, ordunun Kürt düşmanlığını arttırmasına ve kullanmasına olanak veriyor. Generallere açılan davalar ve Anayasa tartışmalarının da eklendiği bir ortamda, illere giden siyasetçiler her türlü sorumsuz tavrı gösteriyor, oy almak için kendilerince gerekeni söylemekten çekinmiyorlar.

İşte bu ortamda, Bursa'nın İnegöl ilçesinde, MHP çevresinin kışkırttığı kalabalık Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı mahalleye saldırdı. İlk gün gençler, amigolar, sarhoşların bahane edildiği olaylara bugün kışkırtma nedeniyle çıktığı söyleniyor. Zaten bir gün öncesinde MHP başkanı Bahçeli, oradaydı.

Birkaç gün sonra Hatay'in Dörtyol ilçesinde, nasıl gerçekleştiği tartışma konusu olan ve MHP'li yöneticilerin de adının karıştığı 4 polisin öldürülmesi bahanesiyle kalabalık, Kürtlere saldırdı, ev ve işlerleri tahrip edildi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Tüm bu saldırıların MHP'nin kışkırtması sonucunda çıktığını söylemek yanlış olmaz. Nitekim sicili böylesi saldırılarla dolu.

Ancak, tek sorumlu onlar değil. Her yıl, farklı şehirlerde, başka gerekçelerle Kürtlere, ev ve işyerlerine saldırılar oluyor. Bakanlar, polis ve yetkililer, her seferinde, suçlu olarak ya sarhoşları, ya gençleri ya da yanlış anlaşılmayı söylüyor. Ama mutlaka saldırgan Türkler, "vatanını seven" kişiler olarak övülüyor ve korunuyor. Saldırıya uğrayan Kürtler ise "kışkırtıcı" ilan ediliyor.

Sözde "demokratik Kürt açılımı" yapan AKP hükümetinin yetkilerinin tavrı da aynı oldu. Üstelik Hatay'daki olaylar 4 günden fazla sürdüğü için bölgeye gitmek isteyen BDP heyetine de izin verilmedi.

BDP başkanı saldırıları kınadı, polisin ve askerin saldırganları koruduğunu açıkladı ve "PKK bahanesiyle Kürt halkı rehin alınmak isteniyor" dedi. Bu söylediklerinde haklı ama eksiktir.

"Teröre öfke" bahanesiyle başlayan saldırılar, her seferinde "Kürtler gelip işlerimizi elimizden aldılar" ile bitiyor.

Türk devleti PKK'yı yok etmek için Kürt halkını yok etme siyaseti izledi. Binden fazla köy ve daha küçük yerleşim birimi boşaltıldı, dağlar yakıldı, tarım ve hayvancılık yok edildi. Bu bölgelerde yaşayanlar baskıyla, iki ateş arasında kalanlar zorunlu olarak batı ve güney illerine gittiler. Buralarda, ailelerini geçindirebilmek, çocuklarını okutabilmek için çok daha kötü koşullarda çok daha düşük ücretle her işte çalıştılar.

Bugün Türkiye'nin her köşesinde Kürt emekçilerinin alın terinin izleri vardır. Tersanelerde, madenlerde, inşaatlarda, kot taşlama atölyelerinde en çok onlar ölüyor.

Gençler için her zaman iş bulmanın zor olduğu taşra illerinde bugün iş bulmak daha zor. AKP hükümeti döneminde hızlanan özelleştirmeler, taşra illerdeki son kamu fabrikalarının ya kapanmasına ya da işçi sayısının azalmasına yol açtı. Belediyelerde iş bulmak tamamen siyasi temellerde oluyor. Tüm bunlara ekonomik kriz eklendi.

İşte bu ortamda, her zaman Kürt düşmanlığını kullanan siyasetçilerin, sorumsuz kışkırtmaları bir patlamaya dönüşüyor. Böylece kitleler, kendilerini bu zor koşullara mahkum eden düzene ve düzenin sorumlularına değil, kendisiyle neredeyse aynı yaşamı paylaşan en yakınındaki komşusuna öfkesini gösteriyor.

Neredeyse 40 yıldır süren, Kürt halkının ezilmesinden kaynaklanan sorunlar ve bunun etkileri bugün birbirine girmiş, karmaşıklaşmıştır. Politikacılar, sorunları çözmek yerine oy almak için milliyetçi lâfebeliği yapıyor.

Bu en çok emekçilere zarar verecek bir tehlikedir. Ancak bu tehlikeyi önleyen de emekçilerdir.

Çünkü aynı işyerinde, aynı koşullarda yan yana çalışan milyonlarca Kürt ve Türk emekçinin ortak emeği ve iç içe geçmiş aileleri vardır. Nitekim geçtiğimiz Aralık ayında fabrikaları kapatılan Tekel'in Kürt ve Türk işçileri, omuz omuza önemli mücadele verdiler ve "açılım" diyen hükümete, ortak mücadelelerini göstererek "asıl açılımı biz yaptık" dediler. (03.08.2010)

Emekçinin Gündemi

İşçi çıkardılar kârı artırdılar, ilk 500'de yerlerini korudular;
1 zengin 8 yoksula bedel

İşte yukarıdaki iki başlık Türkiye ekonomisinin güzel bir özetini yansıtıyor.

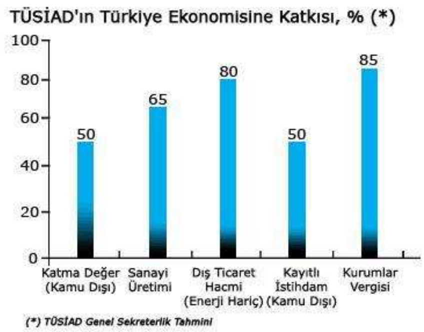
İstanbul Sanayi Odası (İSO) "Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu" raporunda ilk 500'de yer alan şirket araştırmasına göre bu şirketler net kârını yüzde 62 arttırdı. Böyle çok önemli bir artışla en azından istihdam alanında belirli gayretler göstermeleri beklenebilinirdi. İşte tam bunun aksine 50 binden fazla kişinin işine son verdiler.
Örneğin, otomobil fabrikalarının yer aldığı Bursa'da ihracat yüzde 20 düştü ama kâr yüzde 40 arttı. Bu kâr artışının sırrı, fabrikaların paralarını borsaya ve banka faizlerine yatırmaları olduğu gibi işçi sayısını yüzde 6.5 azaltmalarıdır.

Üretimden, satıştan, ihracattan gelmeyen kâr işçi ücretlerinin kısılmasından ve banka vurgunlarından.

Nitekim Türkiye'nin en büyük üçüncü şirketi olan Oyak-Renault'un sahibi ve ilk 10 şirketin bir kısmına sahip olan Koç ailesinin bankası olan Yapı Kredi bankası, bu yılın ilk üç ayında yüzde 20 kâr ettiğini ve 60 yeni şube açacağını açıkladı. Banka faizleri, kâr oranlarıyla yarışıyor.

Böyle olunca, üretime yatırım yapılmıyor, aksine üretimden elde edilen gelir, faize yatırılıyor. Kâr peşinde koşan patronlar, kendi ekonomilerini yine kendilere boğuyorlar.

Bu şirket sahipleri ve yöneticileri, toplumsal sorumlulukları, vatandaşlara "hizmet verme" gayret ve öz veride gösterdikleri çabalar söz konusu olunca, mangalda kül bırakmıyorlar. Tabii ki tüm bunlar yalan ve şovdan ibaret. En büyük patronların örgütü TÜSİAD, ekonomiye katkısıyla övünürken kastettiği, sadece kendi kârıdır. Ve sanayi üretiminin yüzde 65'ini elinde tutan TÜSİAD'lı patronlar, bu güçlerine güvenerek ekonomiye istedikleri gibi yön vermeye çalışıyorlar.

Gittikçe kötüye giden çalışma şartları, yoğunlaşan iş temposu, esneklik, iş güvenliği şartlarına masraf olur diye uyulmaması, iş kazalarında ölüm ve yaralama olaylarını son aylarda daha artırdı. Artık resmi rakamlar bile bunları ört bas edemiyor.

Kapitalist sömürü düzenine karşı olmayan Milliyet gazetesi bile 30 Temmuz 2010 tarihli sayısında nüfusun " yüzde 58.7'si, iki günde bir et, tavuk ya da balık içeren yemek yiyemiyor, yüzde 45.5'i yeni giysi alamıyor, yüzde 88.8'i evden uzak bir haftalık tatil yapamıyor" diye yazdı. Yine verilere göre yoksulluk sınırının altında yaşayan insan sayısı artıyor ve 11 milyon 580 bine çıktığı görülüyor.

Üstelik devletin resmi yoksulluk sınırı günde 1 dolar, yani aylık 301 lira geliri olanlar, yoksul sayılmıyor. Sendikaların yoksulluk sınırı ise bir kişi için 1.400 lira, döt kişilik bir aile için 2.600 lira civarında.

Böyle bir ortamda yaklaşan Ramazan nedeniyle, hükümet resmi kurumları ve medyayı kullanarak "ucuzluk" propagandası yapıyor.

Temmuz ayı itibariyle yıllık enflasyon, tüketici fiyatlarında yüzde 7,58 arttı. Geçen yılın aynı ayında yıllık enflasyon yüzde 5,39 artmıştı. Fiyat artışı et, süt, peynir ve sebze gibi temel tüketim maddelerinden hissediliyor.

Özellikle etin fiyatı geçen yıla göre neredeyse iki katına çıktı. Ama medyaya bakılırsa ucuzluk var, özellikle de karpuzda!

Kısacası farklı ekonomik alanlardaki bütün inceleme ve veriler AKP'nin bütün sosyal refah ve adalet iddialarının boş laflardan ibaret olduğunu gösteriyor. Üstelik her geçen yıl işsizlik ve gelir adaletsizliği bir iyileşme göstermediği gibi giderek daha da kötüleşiyor.

Yani 2002 yılından bu yana gelir dağılımındaki uçurumun artmasına AKP'nin bulduğu "çare" milyonlarca insanı "dilenci" konumuna getirip onlara arada bir kömür ve gıda yardımları dağıtmaktır!

Sömürü düzenini savunan partilerden başka ne beklenebiliriz ki? (04.08.10)

Belediyeler grev aşamasında

Belediye çalışanları, 1989 yılında toplusözleşmenin tıkanması sonucunda greve çıkmıştı. O dönem bu grev, tüm belediye çalışanlarının ortak mücadelesiyle sürdürüldü. 12 Eylül'den bu yana dayatılan düşük ücret, sosyal ve demokratik haklardaki gerilemeye karşı bu grev, önemli kazanımla sonuçlandı. Sosyal haklarda birlikte ücretlere yüzde 142 zam alındı, çalışma şartlarında iyileştirmeler oldu. Bu mücadele, işçiler için büyük bir moral olmuştu ve yaygınlaştı. Belediye işçilerinin ardından metal ve tekstil işçileri de greve çıktı. Benzer haklar kazanıldı. Ama asıl önemli olan, patronlara karşı moral üstünlük, işçi sınıfına geçmişti.

Bu nedenle patron cephesi hiç boş durmadı. Grevde, zaaflarını tespit ettiler. Bir daha böyle bir mücadele yaşanmaması için kendilerince önlemler aldılar.

Grev sırasında sokaklarda biriken çöp dağlarının fotoğrafları çekildi, her gün gazete ve televizyonda karşı propaganda yapıldı. En çok söylenen; işçilerin çok ücret alıp çalışmadıklarıydı. Bu yalan bugün de tekrarlanıyor. Grev kararı alınan Zeytinburnu belediyesi, internet sitesinde, işçilerin 2 bin liradan fazla ücret aldıklarını ve çok zam istediklerini yazdı. Bazı işçilerin işe gelmeyip, asgari ücretle işçi çalıştırdığı söyleniyordu. Oysa böyle bir şey varsa önlemesi gereken patronun kendisiydi. Yine iş disiplinine uymayan işçileri uyarma yetkisine de sahip ve istedikleri zaman yapıyorlar da.

Aslında patronların derdi başkaydı. İlk önce Kâğıthane belediyesinde, sonra Şişli, Maltepe ve diğer belediyelerde ardı ardına taşeronlaşma başladı. İstanbul'dan başlayan taşeronlaşma, tüm Türkiye'ye yayıldı. Bu, patronlar için çok kârlı bir iş oldu. Çöp toplama ve taşıma işleri, yani belediyelerin en önemli işi, ihale ile siyasi yandaşların taşeron şirketlerine dağıtıldı. Bu taşeron şirketlerde işçiler, kadrolu işçileriyle aynı işi yapsalar ve yan yana çalışsalar bile asgari ücretle, tüm haklardan yoksun olarak çalıştırıldı: Sigortasız, yol, yemek olmadan, iş araçları gerektiği gibi verilmeden, daha önce kazanılan temizlik olanaklarından yararlandırılmadan. Bazı belediyeler de, kendileri şirket kurdular. Kısaca BİT denen bu şirketler de taşeronlar gibi işçi çalıştırdı, çalıştırıyor ve amaç sendikal örgütlülüğü önlemekti.

Taşeronlaşma ile birlikte aynı belediyede çalışan işçiler bile birbirlerine karşı karşıya geldiler. Ayrımcılık daha da derinleşti. Bugünlerde yapılan toplusözleşmelerde sınıf dayanışması hiç dikkate alınmadığı için kadrolu-taşeron işçiler arasındaki uçurum daha derin. Kadrolu işçiler, sözleşmeleri tıkanıp grev aşamasına gelindiğinde, elleri kolları bağlı kalıyor. Çoğu belediyede daha tali görevlerde çalıştıkları için yaptıkları grevin gücü zayıf kalıyor.

Bugün İstanbul Büyükşehir belediyesinde 40 bini aşkın işçi çalışıyor. Sendikalı olanlarının sayısı 10 bin civarında. Bu durum ilçe belediyelerde de aynı. Asıl işi, örgütsüz taşeron işçiler yapıyor.

Son iki dönemde toplusözleşmede anlaşmazlık zaptı tutuluyor. Sendika, son aşamada birkaç eylem yapıyor. Tek amaç sözleşmeyi sonuçlandırmak. Nitekim bu yıl da böyle oldu. İlçe belediyelerde de benzer durum var. Hak-İş örgütlü olduğu İETT, KİPTAŞ, Halk Ekmek ve Hamidiye A.Ş'deki 7 bin 800 işçi adına sınıf dayanışmasına gerek görmeden yüzde 12 ücret artışıyla sözleşmeyi imzaladı. DİSK de örgütlü olduğu belediyelerde aynını yaptı. Kadıköy belediyesinde bir hafta grev yapıldı ama yine patronun grev öncesinde önerdiği yüzde 9 zamma imza atıldı.

Türk-İş'in örgütlü olduğu yerlerde sözleşme çıkmazı sürüyor. Yasa gereği, grev kararı alındığı günden sonra 60 gün içinde greve çıkmak gerekiyor. Sendikalar, mücadele edip kazanmak yerine son güne kadar bekliyor, masa başında işvereni razı edip işi bitirmek istiyorlar.

Sendikaların mevcut durumu, birlikte mücadele etmemeleri ve taşeron işçilere ilişkin hiçbir talep ileri sürmemeleri işverenlerin elini güçlendiriyor. Oysa Büyükşehir'de ve ilçe belediyelerde çalışan 60 bin civarında işçi; kadrolu, taşeron, sendikalı, birlikten bir güç kazanabilir. Şimdi, Büyükşehir'de, Beyoğlu, Zeytinburnu, Sultangazi ve Gaziomanpaşa'da grev kararı asılı ama asıl işin çoğunu sözleşme bekleyen kadrolu işçiler değil, taşeron işçiler yapıyor. Eğer sendikalar, taşeronlarda örgütlenirse, durum değişir.

Kadrolu ve taşeron işçiler arasında ücret ve sosyal haklardaki farklılık kalkmalıdır. Bu talep birlikte mücadele için bir zemin olduğu gibi ortak mücadelenin zeminin de yaratacaktır. Bugünkü devran sürekli olmayacak. Eğer belediye işçileri, Büyükşehir-ilçe, kadrolu-taşeron ayırımı olmadan, birlikte aynı ücret ve sosyal haklar için mücadele edebilirse, bugün değişmez gibi görünen taşlar yerinden oynar. (04.08.10)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Taşeronlaşma ile iş kazaları artıyor

İş sağlığı ve işçi güvenliği açısından koşullar, taşeronlaşma ile daha da kötüleşiyor. Her gün yeni bir iş kazasıyla karşı karşıya kalıyoruz. Çalışma koşularının kötülüğü, ücret yetersizliği ve keyfi uygulamalar iş kazalarının artmasına neden oluyor. Yakın zamanda iki ölümlü kazanın olduğu işyerinde bu durumu yaşıyoruz.

İlkin çöp döküm sahasında kaza oldu. Ani bir dalgınlıkla bir şoför bir işçiyi ezdi.

Her gün, bir çok el kesiği, ezilmesi, bel ağrısı ve benzeri yaralanma ve şikayet oluyor. İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili yazılı kurallar var, komisyonlar var, toplusözleşme maddeleri var. Çalışma koşullarının sağlığa uygun hale getirilmesi ve bunun düzenli denetlenmesi ve yaptırımlar uygulanması gerekirken, bu yapılmadığı için patronlar işlerine geleni yapıyorlar. Sendikacılar da imzaladıkları sözleşmeye sahip çıkmadığı için iş karmakarışık oluyor.

Çalışma koşulları patronun keyfine kalınca iş kazası kaçınılmaz. Son iki kaza da, öncekiler gibi çalışma stresi, yorgunluk, düşük ücret nedeniyle ek çalışmanın getirdiği dinlenememe sonucunda oldu. Bütün bunlara işle ilgili gerekli eğitimin verilmemesini de eklemek gerek.

Son kazada ölen arkadaşımız, gece vardiyasında saat üçte işi bıraktıktan sonra motosikletle gazete dağıtımına gidiyor. Saat dokuz ve ona kadar dağıttıktan sonra Beykoz'daki evine gidiyor, iki üç saat uyuyup tekrar vardiyaya geliyor. Bu koşullar her gün tekrarlanınca, insanın bünyesinin bu ağır yükü kaldırması çok zor. Mutlaka bir yerde bir olumsuzluk patlak verir. Öyle de oldu. İşçi arkadaşın motosikletle gazete dağıtırken yaptığı kaza hayatına mal oldu.

Üstelik kimsesizler gibi ortada kaldı. İşyerinde kaza ile ilgili net bir açıklama yapılmadı. Cenaze törenine işçi arkadaşlar katıldı ama hiçbir patron temsilcisi yoktu. İşçiye verilen değerin ne olduğunu, işçiler bir kez daha gördü. Oysa bizim patron renkli ve çok medyatik biri. Sözde herkesin ayağına giden adammış. Biz çalışanları olarak hiç görmedik. Çalışanlarına yaramayan patrondan hiç kimseye fayda olmaz.

Belediye başkanları, patron kelimesini kendilerine hakaret sayarlar. Oysa ihaleye giren onlar, şirket kuran onlar, işi veren, yöneten, kâr peşinde koşan onlar. Sıfatı ne olursa olsun, patronlar. İşçi arkadaşlar üretim ilişkisini böyle algıladığında kamuda da mücadele için doğru zemin olacaktır.

İşyerinde olumsuz çalışma koşullarını kabul eden işçilerin bir kısmı patron kelimesini yadırgıyor. Ölen işçinin cenazesinde, patron nerde diye sorduğumda, yanımdaki işçiler, patron kim diye sordular. Belediye başkanı bizim patronumuz diyence şaşırdılar.

Fabrikada patronun kim olduğu çok açık. Ama bizde de iş eldiveni verilmiyor, yemekler kötü, servis verilmiyor, ücretler geç ödeniyor, tüm sorunların kaynağı patron olan belediye başkanıdır ve sorumludur. Ölen işçilerden de başkan sorumludur. Ama ne yazık ki tüm suç ölen işçiye yükleniyor. "Biz mi dedik, git gazete dağıt" diyorlar oysa işçiyi buna mecbur eden kendisi. İşçinin yüzde sekseni ek işte çalışıyor. Doğru olan sekiz saat çalışarak geçinebileceği bir ücret alması, bunun için mücadele etmesidir. İnsanın yaşam şartlarını düzeltmesi ve yükseltmesi mücadele etmekten geçer. (25.07.1020)

Gıda

Susmayalım

İşyerinde sorunlar bitmiyor. Senelerdir bulaşık yıkayan iki kadın işçi var. Biri sekiz, diğeri 7 senelik işçi. Biri 55 yaşına geldiğinden emekliliği hak etmiş olacağı için SGK'ya müracaat ediyor. SGK'dan pirim ödemelerinin eksik olduğu cevabını alıyor. Demek ki patron primlerini eksik ödemiş. Şikayet etmesini söylüyorum ama korkuyor, patronun duymasından çekiniyor.

Yedi senedir çalışan diğer işçi ise senelik izne ayrılacak. Patron, 14 gün senelik izin hakkı olduğunu, 2 gün işe gelmediği için 4 gününü kestiğini, böylece 10 gün senelik izin hakkı kaldığını söylüyor. Arkadaş, 7 senelik işçi olduğunu, 20 iş günü senelik izin hakkı olduğunu söyleyip itiraz ediyor. Patron ise, 5 senedir çalışıyor göründüğünü, 2 senenin kayıtlara işlenmediğini söylüyor. Demek ki patron ya yalan söylüyor ya da 2 senelik sigortası eksik.

Bunları anlatmamıza, şikayet etmeye hakları olduğunu söylememize rağmen işçi arkadaşlar çekiniyor, cesaret edemiyorlar. Korkacak hiçbir şey yok. Korkacaksa, patron korksun, işçinin senelerini yiyor, vergi kaçırıyor, sigorta primlerinden çalıyor.

İşsiz kalma korkusu var diye bile bile hak yedirilmez. Çoğu işçi, haklarını bilmiyor. Sustukça daha da susturuyorlar. (Bir işçi)

İşçi Sağlığı ve Güvenliği Kurulu ve iş kazaları

İki aydır ertelenen İşçi Sağlığı ve Güvenliği Kurulu seçimi nihayet yapıldı. Seçimi, sendikaya üye olmayan ama kadrolu olan bir işçi kazandı. Bu, beklenir bir şeydi. Beklenmeyen, işyeri temsilcilerinin de sendikaya üye olmayan bu işçi için çalışmalarıydı. İşçilerin gözünde iyi bir yeri olmayan sendikacılar, böyle yaparak itibarlarını daha da düşürdüler.

Önümüzdeki sözleşme düşünüldüğünde, sendikalı birinin seçilmesi moral verecekti ama olmadı. Sendikacılar da bundan çekindikleri için üye olmayan birinin seçilmesi için çalıştılar. Böylece sözleşmede gelecek tepkileri önlemek istiyorlar.

Seçimde, 1.200 işçiden 390'ı oy kullandı. Yani işçi çoğunluğu seçim dışında kalarak, "size güvenmiyoruz" mesajı verdi. Tepkisi olan işçi çoğunluğu, örgütlenemediği için etkili olamıyor.

Nitekim seçimden iki hafta sonra 3 işçi, boru hattında onarım yaparken sıcak sabunun patlaması sonucu yandı. 2 işçi hafif yaralanırken bir işçinin elleri ve kollarının ikinci derece yanması nedeniyle tedaviye alındı. Bakım işçileri, üretimin aksamaması için hızlı çalışmaları yönünde sürekli sıkıştırılıyor. Bu nedenle daha önce de kaza yaptılar ve her defasında suç kendilerinin oldu. İdarenin hiçbir suçu bulunmadı. Şimdi de aynı senaryo devam ediyor, yine işçiler suçlu.

Bütün bunlara dur diyebilmek için kadrolu-taşeron-sendikalı demeden, tepkimizi ortak bir örgütlülüğe dönüştürmek zorundayız. Bu güç ve yetenek bizde var, yeter ki birbirimize güvenelim. (30.07.10)

Tüm işverenler ve idareciler suçlu ama ölen işçiler oldu!

Zonguldak'ta 30 maden işçisinin ölümüyle sonuçlanan 17 Mayıs'taki kazanın ardından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İş Teftiş Kurulu Başkanlığı inceleme başlatmıştı.

İnceleme sonunda hazırlanan raporda; ocakta sesli ve görüntülü uyarı sisteminin bulunduğu ancak sistemin gaz izleme servisindeki görevli kişilerce iptal edildiği, istasyon ile ocak arasında telefon haricinde seri megafon ve benzeri iletişim sisteminin de olmadığı belirtildi. Ayrıca kazada ölenlerden 23 işçinin mesleki eğitim belgesinin olmadığı; gaz izleme görevlisi mühendisin de gerekli eğitimlerden geçmediği; maden teknikeri ve maden mühendisinin, amirlerinin bilgisi dışında görev yerlerinden ayrıldığı belirtildi. Bir diğer ihmal ise gaz izleme sensörlerinin yüksekliğin çok yetersiz olması. Metan gazı oranının enerji kesimine yol açan yüzde 1.5 sınırını aşmasına rağmen enerjinin kesilmediği de raporda belirtiliyor.

Tüm bunların yanı sıra sistemdeki hava kapılarının güvenli olmadığı, elektrik ekipmanın bazı yerlerinde ekler olduğu ve ek yapılan kabloların maden için kullanıma uygun olmadığı, yeterli gaz ölçün cihazının olmadığı, asıl İşveren TTK Karadon Müessese Müdürlüğü'nün risk analizi yapmadığı, alt işveren Yapı-Tek güvenlik dokümanı ve acil durum planı hazırlamadığı gibi ihmallerin yer aldığı liste 36 sayfaya kadar uzayıp gidiyor.

Raporun sonuç bölümünde ise olayda TTK'nin (Türkiye Taşkömürü Kurumu) yüzde 30, taşeron Yapı-Tek firmasının ise yüzde 70 kusurlu olduğu, ancak bir kasıt olmadığı yazıyor.

Sonuç olarak madenciler, kâr hırsının kurbanı oldular. Çünkü TTK yönetiminin, taşeron kullanmasının nedeni maliyeti düşürmektir. Madende maliyeti arttıran unsurlardan biri iş güvenliği kurallarına uyarak çalışma yapılmasıdır. Taşeron şirketler, hem işçi ücretlerinden hem de iş güvenliği kurallarından tasarruf ettiği sır değil. İşte TTK yönetimi, bilerek hareket ediyor ve üstelik gerekli denetimleri de yapmıyor.

Çünkü siyaseten desteklendiklerini, hükümetlerin her koşulda patronların arkasında olduğunu biliyorlar.

Başbakanın, kameraların önünde, tersane patronlarına "bir işçi daha ölürse canınızı yakarım" tehdidinden bu yana, tersanelerde ondan fazla işçi öldü. Hiçbir patronun canı yanmadı.

Kapitalist düzende birinci öncelik kâr etmektir. Üretim, ihtiyaç için değil kâr için yapılıyor. Böyle olunca da, ne iş güvenliği önemseniyor ne de başka bir şey.

Maden kazasının suçunu taşeron sisteminin üzerine atanlar, işte bu gerçeğin üzerini örtüyor. Taşeron sistemi, bugün yaygınlaşan bir azgın kâr sistemidir. O olmadan da patronlar, işçiyi canı pahasına çalıştırıyorlardı.

Müdürüyle, hükümetiyle, taşeronuyla, patronuyla tüm kapitalist sistem yıkılmadan, işçiler ölümüne çalışma koşularından kurtulamayacak. (03.08.2010)

Siyasetin Gündemi

Darbecilerin Anayasası'na hiçbir açığı kapatmayan bir yama daha

AKP'nin hazırladığı Anayasa değişikliği paketi kabul edilirse, 12 Eylül 1980'de başa geçen generallerin hazırlattığı anayasa, 17'nci kez değişmiş olacak.

Anayasa'daki en kapsamlı değişiklik 34 madde ile 2001 yılında yapıldı. O dönemde bu değişikliklere bağlı olarak Medeni Kanun ve Ceza Kanunu'nda değiştirilmişti.

Bugün, hazırladığı değişiklik paketiyle "demokrasi" getirdiğini söyleyen AKP, ilk iktidarı döneminde; 2004 yılında Anayasa'nın 10 maddesini değiştirmişti. Hatta bugün değişiklik yapılan kimi maddeler, örneğin yasa önünde eşitlik veya sendikal hakların geliştirilmesine ilişkin maddeler, o dönemde de değiştirilmişti. Yani "demokrasiye" ilerleyişte fazla aceleleri yok!

Değişikliklerin çoğu, düzenin iç hesaplaşmasına ilişkin: Ordu ve Kemalist kadrolar ile hükümet arasındaki kavganın kökeninde palazlanan Türk burjuvazisinin yeni ihtiyaçları temelinde siyasi sistemin biçimlendirilmesi var. Siyasi iktidarın ordu ve bürokrasi karşısında konumunu güçlendiren bu değişiklikler esas tartışma bu konuları.

Her pakette, alanları biraz daha sınırlanan generallere dokunan; para kaynaklarını sivil denetim altına alan maddeler var. Bu önemli, çünkü Türk burjuvazisi bir süredir "Kürt savaşı" için ne kadar para harcadığını hesaplıyor ve bu paranın boşa gittiğini söylüyor. Bu nedenle "siyasi çözüm" istiyor, ordunun bu savaş üzerinden gelişen gücünün kırılmasını amaçlıyor.

Sonuçta bu pakette planlanan değişiklikler, mevcut anayasadan daha "demokratik" ama zaten her şey 12 Eylül Anayasasından daha demokratik! Çünkü 12 Eylül Anayasası emekçiler üzerinde, burjuvazinin çıkarları için müthiş bir denetim getirmişti. Sendikal haklara ilişkin üç düzenleme var ama zaten çok kısıtlı olan sendikal hakların çerçevesi genişletilmediği için bu değişikliklerin gerçekte karşılığı olmayacak. Örneğin bir işçi birden fazla sendikaya üye olabilecek ama bu bir şey ifade etmez çünkü bir işyerinde sadece bir sendika olabiliyor. Memurlara toplusözleşme hakkı veriliyor ama grev hakkı yok.

Anayasa üzerine AKP'nin gündeme getirdiği konu 12 Eylül darbesine ve tüm askeri darbelere karşı olup olmamaya kaydı. Çünkü pakette 12 Eylül darbecilerinin yargılanmasını yasaklayan madde kaldırılıyor.

MHP ile birlikte Kemalist kadroların ve orta sınıfın temsilcisi olan Türkiye'nin sözde sosyal demokrat partisi CHP, halk oylamasında "hayır" oyu verme çağrısı yapıyor. Bu durumda CHP, darbeyi destekleyen parti, AKP darbeye karşı çıkan parti konumunda.

AKP tarafından bu şekilde sıkıştırılan CHP bu konumdan kurtulmak için önce kendisi iktidara gelirse daha iyi bir anayasa yapacağını söyledi. Ardından, eski genelkurmay başkanına saldırdı. Şimdi de son bir girişimde bulundu. Ordunun darbe gerekçesi olan bir kanun maddesini, TSK İç Hizmet Kanunu'nun 35'inci maddesinin değiştirilmesini önerdi.

CHP'nin önerisine göre; "Silahlı Kuvvetlerin vazifesi; Türk yurdunu ve Anayasa ile tayin edilmiş olan Türkiye Cumhuriyetini kollamak ve korumaktır" şeklindeki madde "parlamenter demokratik sistemin işlerliği çerçevesinde ve anayasaya bağlı olarak cumhuriyeti korumak" olarak değiştirilirse darbeler önlenecek! Görüldüğü gibi kelimelerin gücü anlatılamaz!

Sanki darbe "Türk yurdu" tehdit altında olduğu için mi yapıldı? Askeri darbe, ekonomik kriz içinde boğulan Türk burjuvazisinin işçi sınıfını, askerin süngüsü ile geriletmek, örgütlerini dağıtmak amacıyla yapıldı. Ve başarılı da oldu. Ama bundan hiç söz edilmiyor.

Bu halk oylaması emekçiler açısından bir tuzak. Eğer "hayır" çıkarsa milliyetçiler ve generaller güçlenmiş olacak. Sanki darbe destekleniyor izlenimi çıkacak.

Eğer "evet" çıkarsa AKP bunu kendine bir destek olarak açıklayacak ve emekçilere yönelik baskıcı siyasetini sürdürecek.

AKP, patronların bile memnun olmadığı, göstermelik maddelerle dolu bu halkoylaması bahanesiyle tüm yazı, emekçiler açısından boşa geçiriyor. Kendisi için gelecek seçime oy topluyor. Ve tüm partiler de onun gibi.

Her koşulda bu halkoylaması düzenin devamına hizmet edecek. İste bu nedenle emekçilerin bu halk oylamasını fırsat bilip kendi sorunlarını gündeme getirmelidir.
(03.08.2010)

ABD

Mali düzen reformunda bankacı ve spekülatörleri korkutacak bir şey yok

Obama, sözde tüketicileri korumayı amaçlayan ve de "son yaşanan kriz gibi başka bir krizin tekrarlanmaması için" Wall Street'in mali faaliyetlerine belirli kısıtlamalar getiren bir yasanın Kongre tarafından onaylanmasından dolayı memnun görünüyor.

Bu yasa, 2.300 sayfadan oluştuğu gibi, bankacıları ve de spekülatörleri korkutacak her hangi bir şey içermiyor.

ABD Merkez Bankası FED, "iflas edemeyecek kadar büyük mali kuruluşları" kurtarmak için yine milyarlarca dolar harcamaya devam edecek, ama bir şartla; yardım her kuruluşa adaletli bir şekilde yapılmalıymış!

Bankalar, spekülatif kokuşmuş hisse senetlerini elden çıkarmalıymış, yani taşeron kuruluşlara devretmeliymiş. Ama diğer yandan dövizde olmak üzere, klasik spekülasyonlarına devam edebilirler. Hatta kokuşmuş hisse senetleri subprimes (ipotekli demek) dışında, borsadaki bir sürü çetrefilli mali ürünle de spekülasyonlarını sürdürebilirler. Yani bankaların esas kazanç kaynakları olan spekülasyonlarına kesinlikle temel bir set çekilmedi. Bu konuyla ilgili olarak bir New York milletvekili şunları söyledi:"New York borsasında, mali yan ürünlerle yapılan işlemleri kaçırmamak için gerekeni yaptık."

Yeni kanun, kredi, borç, kredi kartı gibi konularda tüketicileri korumak için FED'e bağlı bir kurumun oluşturulmasına karar verdi. Ancak bu kurumun kararları, eğer "mali sistemin sağlamlığını ve istikrarını tehdit ederse" iptal edilebilecek. Böylece tüketiciler yararına olan, ama bankaların ve mali kuruluşların kârına dokunan kararlar, uygulanmayacak.

Bu sözü edilen kanun tasarısında, bankalara uygulanması öngörülen ve 19 milyar avro getirmesi beklenen vergi düzenlemesi son anda, Meclis'teki oylamadan biraz önce, iptal edildi.

Obama, bu yasanın, mali sektörü denetim altına alacağını iddia ediyor ve başkanlık döneminde geçirdiği en önemli yasa olduğunu söylüyor. Yasanın oluşturulması için aylar süren pazarlıklar yapılmış olsa da, her hangi bir etkisi olacağı hiç de kesin değil: Çünkü yasa, sadece genel hatlar çizmekle yetiniyor. Bundan sonra yüzlerce karar ve uygulama yöntemlerinin oluşturulması gerekiyor. Bunlar için de bir hayli zaman gerekecek. En sonunda yine de söz ve karar hakkı, yüzlerce Wall Street uzmanlarının olacak.

Obama'nın demagojik tüm iddialarına rağmen bu yasa kamu paralarının büyük bankalar ve büyük özel şirketler tarafından talan edilmesini engellemeyeceği gibi, ne spekülasyonları ne de krizleri engelleyecektir. Böyle bir şeyi hiçbir yasa engelleyemez. Öyle ki bu yasanın oluşmasında yer alan bir uzman, yasanın etkili olup olmayacağını görebilmek için yeni bir krizi beklemek gerektiğini itiraf etmek zorunda kaldı!

Sonuç itibarıyla Obama'nın iddia etiği reform, Wall Street'de hiç endişe yaratmıyor. Senato ile Meclis'in ortak yasa konusunda hemfikir olmalarının hemen ertesi günü, yani 25 Haziran'da banka ve mali kuruluşların hisse senetlerinde yüzde 3'lük ani bir artış oldu. Hatta bu kanundan etkileneceği iddia edilen Goldman Sachs veya J.P. Morgan Chase bankalarının hisse senetleri, en çok değer kazananların başında geldi. New York Times'ın bu konuyla ilgili bir yazısı esprili bir şekilde bitiyor: "Yatırımcılar belki de bu bankaların en iyi bildikleri konulara güveniyorlar: Yani bu yasayı uygulamamak için gerekli yolları bulacaklarına güveniyorlar." LO (30.07.2010)

Fiat: Sicili bozuk bir patron

Fiat patronu, neredeyse tehditle bir fabrikasında kabul edilemez şartları dayattıktan sonra şimdi yeniden aynı yönteme başvurarak, yeni model araba olan Monospace'yi, Türın fabrikasında değil, Sırbistan'da üreteceğini duyurdu.

22 Haziran'da Naples kentinin bir taşrasındaki Fiat fabrikasındaki 5 bin emekçi Fiat Auto genel müdürünün bir anlaşmaya ilişkin olarak oy kullandılar. Bu gerçekte, bir tehditten ibaretti. Çünkü bir buçuk yıldan beri üretimin düzenli yapılmadığı bu fabrikada işçilere önerilen şey, Polonya'da üretilen Panda modeli Naples fabrikasına geleceği ama bir şartla: Hasta olduklarında, artık bundan böyle ücretleri kesilecek ve de grev hakkından vazgeçecekler!

Bütün siyasi partiler ve sendikalar bu anlaşmaya Güney İtalya'da istihdam koruyacak iddiasıyla destek verdiler! Bu gerçekten iğrençtir, çünkü Fiat aynı anda, Sicilya'nın Palarmo kentindeki fabrikayı kapatma kararını aldı. Bu karara, sadece CGIL konfederasyonuna ait metal-iş sendikası FİOM ve de küçük bir bağımsız sendika Slai-Cobas karşı çıktı.

Bütün baskılara rağmen Naples fabrikasında oylamada yüzde 36 "hayır" ve yüzde 60'a yakın evet oyu çıktı. Fiat genel müdürü, emekçilerin ona karşı çıkıp grev ve eylem yapmış olmasını kabullenemedi. 13 ve 14 Temmuz'da, yani iki gün içerisinde 4 işçi işten atıldı. Bunlardan biri Turin fabrikasında çalışan bir sendika temsilcisi (işyeri olanaklarını kullanıp Polonya'daki Fiat fabrikası emekçilerinin mesajını emekçilere ilettiği için) ve diğer üçü de Güney İtalya'daki bir Fiat fabrikasındaki grev esnasında, bir montaj bandında bir robotu durdukları için işten atıldı.

Yeni bir saldırı

Naples fabrikasında yapılan şantajdan bir ay sonra, yani 22 Temmuz'da Fiat idaresi yeniden gündemi işgal etti. Bu defa Fiat genel müdürü, yeni Monospace modelinin Sırbistan'da üretileceğini açıkladı ve "eğer sendikalar daha ciddi olsalardı, bu modeli Turin'daki Mirafiori fabrikasında üretecektik" dedi. Geçen Nisan ayında Fiat idarecileri bu modelin Turin'da üretileceği sözünü vermişlerdi. Çünkü bu fabrikada üretilen bir iki eski model, 2012 yılından itibaren üretilmeyecek. Fiat genel müdürü, günlük La Republica gazetesine 22 Temmuz'da verdiği bir mülakat yoluyla kendini haklı çıkarmaya çalıştı ve "İtalya'da faaliyetlerimize darbe vurulmadan üretim yapmak istiyoruz. Naples fabrikasında daha ileriye gitmeye karar verdik ve bunu, bizimle birlikte hareket edip fabrikanın yönetilebilir hale gelmesine katkı yapan sendikalarla yapacağız. Her fabrikanın durumunu inceleyip ona göre karar vereceğiz. Ama özellikle de sendikaları İtalya'daki sanayi ilişkilerini modernleştirmek gerekliliğine ikna etmeliyiz" dedi.

Hedeflenen amaç açıkça ortadadır: Fiat idarecileri şartlarını emekçilere dayatmakta kararlılar ve de patronların üzerindeki en hafif baskılara bile son vermek istiyorlar. Patronlar geriye; 19'uncu yüzyıl şartlarına dönmek istiyorlar ve bu yolda onlara karşı çıkan emekçilere hiç tahammülleri yoktur.

Patronlar havlıyor… Siyasetçiler koyun gibi meliyor…

Fiat patronu tehditlerini savurur savurmaz siyasetçiler hemen onu destekleme yarışına girdi. Berlusconi hiç zaman kaybetmeden Fiat için yapabileceği yardım ve desteği gündeme aldı.

Kuzey İtalya'da aşırı sağın güçlü olduğu ve son seçimlerde aşırı sağ parti Kuzey Ligası, ırkçılık sömürüsü yaparak vergi sisteminde "federal sistem" gerekli çığırtkanlığıyla "çalışkan Kuzey emekçilerinin" vergilerinin Güney'deki fabrikaların kurtarılması için kullanılmasına karşı çıkıyor.

Ancak diğer siyasetçiler de çok farklı davranmıyor. Tabi ki sağ siyasetçiler, ama sol siyasetçiler de onlardan çok farklı davranmıyor. Örneğin Turin şehrinin Demokrat Partili belediye başkanı (bir çeşit sosyal demokrat) daha da ileri gidiyor: "Bizler hala 1970'li yıllarda olduğu gibi düşünmeyi sürdürüyoruz. O dönemde durup kaldık. Bu sadece FİOM sendikası için geçerli değil, çünkü gerek sağ gerek sol bütün İtalyan siyasetçileri ayni konumdadır" diyor.

Evet, görebildiğimiz gibi İtalya'da emekçiler bu siyasetçilerden hiçbir beklememeli, çünkü hepsi patronların saflarında yer alıyor. LO (30.07.2010)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

12 Eylül 1980 askeri darbesi ve Anayasası

Anayasa değişikliğine ilişkin halk oylaması, AKP tarafından, bir yönüyle, 12 Eylül Anayasasına 12 Eylül'de hayır demek olarak anlatılıyor. Oysa, oylanacak pakette, 12 Eylül darbesinin ve anayasasının hedef aldığı işçi sınıfının ekonomik, demokratik ve siyasal haklarına ilişkin temel hiçbir şey yok!

12 Eylül askeri darbesi niçin yapıldı?

Darbenin hemen ardından, Tekstil İşveren Sendikaları Konfederasyonun o dönemki başkanı Halit Narin, askeri diktatörlüğün anayasası, işçilerin bütün kazanımlarını hukuken ve fiilen ortadan kaldırırken şunu demişti: "Bugüne kadar biz ağladık onlar güldü. Şimdi sıra bizde." Dönemin ABD başkanının da darbeyle ilgili "bizim çocuklar başardı" dediği biliniyor. Sadece bu iki cümle bile askeri darbenin "anarşiye son vermek ve ülkede güvenliği sağlamak" için yapıldı iddialarının yalan olduğunu anlatmaya yetiyor.

Askeri darbenin gerçek nedeni

Türkiye'de 15–16 Haziran işçi ayaklanması, işçi sınıfı açısından dönüm noktası oldu. 1967'de DİSK'in kurulmasına yol açan işçi sınıfındaki birikim, sayıca artış ve özellikle de sınıf bilincinin gelişmesi artık ülkeyi, işverenler ve ona hizmet eden devlet için dikensiz bir "gül bahçesi" olmaktan çıkardı. Çünkü artık genç ve dinamik işçi sınıfı, sendikal önderliklere rağmen, tabandan gelen mücadeleler sayesinde diğer sanayileşmiş ülkelerdeki emekçi haklarının hiç değilse bir kısmını, çalışma şartlarının göreceli olarak iyileşmesini ve de gerçek ücret zamları elde ettiler.

Örneğin gerçek ücretler, 1963'te 100 tabanına göre 1967'de 120'ye; 1968'de 126'ya; 1971'de 157'ya; 1975'de 173'e ve 1976'da 220'ye çıkmıştı. Yani 13 yıl gibi kısa bir zaman içerisinde emekçilerin satın alma gücü iki katından da fazla bir artış gösterdi. Bu iyileşme sömürenlerin insafa gelip, zenginlikleri üreten emekçiler de yaralansın diye düşünmelerinden olmadı. Buna, işçilerin mücadeleleri sonucunda zorunlu kalmışlardı.

Bunu ispatlayan işçi mücadelelerine ve özellikle grevlere ve bu grevlere katılan işçi sayısına bir göz attığımızda, bu dönemde Halit Narin gibilerinin neden "ağladığı" iyice anlaşılır!

24 Nisan 1971'de ilan edilen sıkıyönetim nedeniyle her ne kadar da grevler ve işçi mücadeleleri 1973 sonuna kadar askıya alınmış olsa da 1974 başından itibaren 12 Eylül 1980'e kadar çok büyük bir artış yaşandı. 8 yıl süren bu dönemde 1.021 greve toplam 260 binden fazla işçi katıldı ve her grev bir öncekinden daha uzun sürüyordu.

Bir karşılaşma yapıldığında; 1963 ile 1971 yıllarına kıyasla 1973 ile 1980 yılları arasında grev sayısında 2, greve katılanlar sayısında 3 ve grevde geçen işgünü sayısında 7 kat bir artış vardır.

1973–1980 döneminde işçi mücadelelerine paralel olarak kitlelerde, özellikle de gençler arasında hızlı bir siyasileşme yaşandı. Yüz binlerce genç tutuklanmaları, işkenceleri ve hatta ölümü göze alarak siyasi mücadeleye atıldı. Siyasi örgütlere on binlerce genç militan ve sempatizan katıldı. Üstelik artık CHP, Adalet Paprtisi gibi klasik burjuva partileri ve bu dönemde oluşturulan üç Milliyetçi Cephe hükümeti, kitlelerin mücadelelerini engellemekten aciz kaldığı için "derin devlet" de devreye girerek provokasyonlara, cinayetlere ve hatta Maraş ve Çorum'da tertiplenen kitle provokasyonlarına ve katliamlara kadar götürdü.

Bunların rast gele tertiplenmediğini anlamak için 1979'da Odalar Birliği başkanı Mehmet Yazar'ın şu sözlerini hatırlamak yeterlidir: "Tarihin bize öğrettiği odur ki; hiçbir devrede ve dünyanın hiçbir ülkesinde, devlet, kendi varlığına son verecek düşünce ve niyetleri fikir özgürlüğünden saymamıştır. Bu ülkeye gölge düşürecek hiçbir davranış veya bahaneye müsamaha ile bakılamaz, bakılmamalıdır…"

İşte bu gerekçeyle olmalıdır ki sermayenin hizmetindeki devlet ve özellikle de derin devlet, siyasi "çözümsüzlük" karşısında askeri darbe ortamını yaratmak için gerekli zemini hazırlamak üzere "kolları sıvadı". Sermaye sınıfı bu hazırlıkları yaparken, işçi sınıfına önderlik edip onun temel çıkarlarını ve elde ettiği mevzileri savunabilecek gerçek bir önderlik oluşturulamadı.

İşçi sınıfı içerisinde belirli bir militan gücüne sahip önemli örgüt ve gruplar, çoğu zaman güçlerinin çoğunu, işçi sınıfını daha çok bilinçlendirmek, onun örgütlenmesine daha çok katkıda bulunmak yerine kendi aralarında çekişme ve kavgalar için kullandılar. Örneğin TKP çevrelerinin en büyük düşmanı "Mao'cu bozkurtlar" ve Maocuların ise en büyük düşmanı "sosyal faşist TKP'liler"di. Generallere teslim

olmak için kuyruğa giren "sendikacılardan" söz etmeye gerek bile yok!

Evet Türkiye'de sermaye 1980'e kadar işçi sınıfının kazanımlarını yerle bir etmek için generaller başta olmak üzere bütün devlet olanaklarını işçi sınıfına karşı kullandı.

Bugün, askeri darbe döneminde, patronların istekleri doğrultusunda generallerce hazırlanan anayasa şimdi yerden yere vuruluyor. Çünkü artık, bugünün ihtiyaçlarını karşılamıyor. Ama o dönem ve uzun yıllar hem patronların hem de devletin, hükümetlerin göz bebeğiydi.

Yine aynı şekilde ikiyüzlü bir şekilde askeri darbeleri eleştirenler en ağır darbenin baş aktörlerinden biri olan Turgut Özal'ı övüyorlar.

1970'li yılların ikinci yarısından sonra ekonomik kriz nedeniyle kâr oranları düşen patronlar, sözleşmelerde düşük ücret dayatıyor, işçi çıkarma serbestliği istiyor ve bu nedenlerle greve gidiliyordu.

Bu ortamda, Demirel'in başında olduğu hükümet, 24 Ocak Kararları'nı açıkladı. Bu kararların mimarı, eski MESS başkanı, o dönem ekonominin en önemli kurumu olan DTP müsteşarı olan Turgut Özal'dı. Kararların amacı ekonomide istikrarın sağlanması olarak açıklandı. Bu amaçla, Özal'ın başında olduğu DTP'ye bağlı "Toplusözleşme Koordi-nasyon Kurulu" oluşturuldu. Bu kurulun bilgisi dışında sözleşme imzalanmayacaktı.

DİSK, bu kurulu tanımadığını açıkladı, Türk-İş ise kurul aracılığıyla 264 bin işçi adına sözleşme imzaladı. Ancak 24 Ocak Kararları, devalüasyona, yüksek faize, ihracata dönük üretim yapılması, kamu ürünlerinin fiyat artışına neden olduğu için uygulanması tepkilere neden oluyordu. İşçiler, hızla düşen satın alma güçleri nedeniyle daha yüksek ücret artışı istiyor, bunun sonucunda grevler daha da yaygınlaştı ve sertleşti.

Patron örgütleri de işçi haklarına karşı kampanya yürütüyordu. Halit Narin, sendikaları "ideolojik" grev yapmakla suçluyor, grev hakkının sınırlanması istiyordu. TÜSİAD ise ücret artışlarının enflasyonu körüklediğini, ücretlerin düşürülmesi gerektiğini söylüyordu. Artık patronlar ve emirlerindeki devlet ve hükümet, birkaç işçiyi işten çıkarmak ve düzenlerine karşı çıkanları cezaevlerine atmakla idare edemez hale gelmişti. Çünkü mücadele kitlesel boyuta ulaşmıştı. İşte askeri darbe, bunun için gerekli olmuştu.

Darbenin sonuçları

12 Eylül darbecilerinin ilk kararlarından biri siyasi partilerle birlikte, grevdeki işçilerin yüzde 87'sinin üyesi olduğu DİSK'in kapatılması oldu. İşçilere zam avansı verip, tüm grevler kaldırıldı. Önceden hazırlanmış listelere göre 5 bin işçi işten çıkarıldıktan sonra işçi çıkarılması yasaklandı.

Daha sonra, sözleşmeler için yetkili işçi, işveren ve hükümet temsilcilerinden oluşan 9 üyeli Yüksek Hakem Kurulu oluşturuldu. İşçileri Türk-İş temsil ediyordu. Darbeyi alkışlayan Türk-İş Genel Sekreteri Sadık Şide, aynı zamanda 12 Eylül hükümetinde Sosyal Güvenlik Bakanı idi. 400 bin işçi, yedi ay sonra çalışmaya başlayan Yüksek Hakem Kurulu'nun karar almasını aylarca bekleyecek ama bir türlü sıra gelmeyecek, gelenler de hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Bu kurul aracılığıyla yapılan en büyük saldırı, ücretin enflasyon karşısında geriletilmesi oldu. YHK, hükümetin öngördüğü enflasyona göre zam veriyor ama hükümet, 24 Ocak Kararları uyarınca, fiyat denetimi yapmadığı, enflasyonu sözde serbest pazarın gereği ama gerçekte vurgun yapmak için düşürmediği için, öngörülen enflasyon oranına hiç yaklaşılamıyordu. 1980–1988 yılları arasında işçilerin satın alma gücü yüzde 28, memurların yüzde 41.5 oranında düşürdü.

Öte yandan, kıdem tazminatı ve ikramiyeye sınırlama, SSK pirimi için işçinin ücretinden yapılan kesinti arttırıldı. Getirilen yeni sendikal düzende, sendika-laşma, sözleşme ve grev hakkında önemli kısıtlamalar yapıldı. Hak grevi, dayanışıma grevi, genel grev, iş yavaşlatma yasaklandı.

1984'te sendikalar yeni yasalar çerçevesinde çalışmaya başladığında, resmi olarak sendikaya üye görünün 2.5 milyon işçiden sadece 1 milyon 427 bine inmişti. Üstelik bu işçilerin 507 bini genişletilmiş olan grev yasağı kapsamındaydı. Gerçekte sendika ve grev hakkından yararlanan işçi sayısı 920 bindi. Bugün işçi sayısı çok daha fazla olmasına rağmen, hala yürürlükte olan bu yasalar sonucunda sendikalı işçi sayısı daha da düştü. Yani darbe, amacına ulaştı. Elbette, 12 Eylül Anayasası'nda sıkı sıkıya biçimlendirilmiş olan bu sendikal sistemin temelde hiçbir değişiklik yapılmıyor.

12 Eylül darbesine işçi sınıfının ilk karşı çıkışı 1989 Bahar Eylemleri ile oldu. Bu mücadeleyle, başta kamu işkollarında çalışan işçiler, satın alma gücünü biraz olsun yükselttiği gibi yasalarda ve toplumda demokratikleşme yönünde gelişmelere yol açtılar. Arkası da geldi…

Darbe ve generallerin 1982 işçi düşmanı anayasasının esas hedefi işçi sınıfı idi ve yine bugün de işçi sınıfıdır. Kendine komünist, işçi sınıfı taraftarı diyen bütün güç ve kişilerin temel görevi bu yaşananlardan ders çıkarıp işçi sınıfının bilinçli bir önderliğini fabrikalar temelinde oluşturmaktır. (04.08.10)

Anma... Anma... Anma

Ölümünün yetmişinci yılında Troçki

“Günümüz benzeri gerici dönemler, işçi sınıfını öncüsünden yalıtıp dağıtmakla ve zayıflatmakla kalmaz, aynı zamanda politik düşünceyi çoktan aşmış olduğu evrelerin gerisine savurarak, hareketin genel ideolojik düzeyinin düşmesine de neden olur” diyordu Troçki, Ağustos 1937 yılında yazdığı “Bolşevizm mi Stalinizm mi?” isimli makalesinde. İşte böyle bir ortamda Troçki, devrime adadığı hayatının ilk evresinin ardından, hayatının ikinci evresi, Marksizm’in ideolojik gerilemesine karşı mücadeleyle geçti.

Troçki, politik mevziler korunamıyorsa ideolojik mevzilerin korunması gerektiğini söylüyordu çünkü “gelecek tarihsel yükseliş dalgasıyla birlikte yeni ve devasa bir sıçrayış yapabilmek için önceden hazırlanmak” gerektiğini biliyordu.

İşte bu nedenle, sürgünde geçen hayatını Rus devrimini ve yozlaşmasını açıklayan, Stalinizmin devrimci ideolojide yaptığı çarpıtmaları anlatan, İspanya’dan Çin’e, Almanya’ya, her devrimci kabarışa yol göstermeye çalışan yazılar yazdı. Rus Devrim Tarihi, İspanyol Devrimi, Çin Üzerine, Faşizm ve Büyük Sermaye, Hayatım, İhanete Uğrayan Devrim, Lenin’den Sonra Üçüncü Enternasyolan, Stalin ve Stalinin Cinayetleri, Troçki’nin Türkçede çıkan kitaplarıdır.

Kuşkusuz en değerli çalışmalarından biri, Stalinizmi bahane edip Marksizmi mahkum etmek isteyenlere veya aynı bahaneyle Bolşevizme kara çalanlara karşı verdiği mücadeledir. Troçki, “kuşkusuz Stalinizm, Bolşevizmden türemiştir; ama bu sonuç

mantıksal değil, diyalektik bir türeme olmuştur. Yani Bolşevizmin devrimci olumlaması değil, yadsımasıdır” diyerek, hem Stalinizmi açıklıyor hem de ne yapılması gerektiğini anlatıyordu.

Sovyetler Birliği’ndeki yazlaşmanın yine ancak Bolşevizmle açıklanabileceğini gösterdi. Lenin’in 1922 yılındaki parti kongresinde yaptığı konuşmada “Tarih her türden dönüşüme sahne olmuştur. İnanca, özveriye ve diğer kusursuz ahlaki özelliklere bel bağlamak, politikada ciddiyetle hiçbir biçimde bağdaşmaz. … tarihin yazgısını belirleyen kitlelerdir. Parti, evrimin tek etkeni değildir ve geniş bir tarihsel ölçekte, belirleyici etken olamaz” demesini örnek göstererek, Bolşeviklerin en başından beri yozlaşma tehlikesinden ve bürokrasiden haberdar olduklarını anlattı.

Sovyetler Birliği’nin yozlaşması ve ardından dağılması, kapitalizmin savunucularına “komünizm çöktü” naraları atmalarına vesile olmuştu. Üstelik bu şimdiki kuşak tarafından ilk kez yaşansa da geçmişte de benzerleri olmuştu. İşte bu ortamda, çökenin komünizm olmadığı anlatan sadece onun açıklamalarıydı. Bu, sorunu “Stalin ile Troçki” arasındaki kişisel iktidar mücadelelerine indirgeyip çarpıtmak isteyenlere de cevaptı.

Bolşevik partinin taşıyıcı olduğu Marksist geleneklerin, Stalinizm tarafından çarpıtılıp bozulduğu, gelecek kuşaklara aktarılmadığı bir ortamda, bunu sağlamak için bir örgüte ihtiyaç olduğunu çok iyi biliyordu. Bu nedenle IV. Enternasyonal’in kurulması için tüm gücüyle çalıştı.

Troçki’nin çalışmaları, tüm diğer komünist önderler gibi gelecek mücadelelerin ve kuşakların ihtiyaçlarını gözetiyor. Gerekli olan bu birikimden yararlanmayı bilmektir.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.